

ORIGINAL ARTICLE

MJSSH
Mullim Journal of
Social Science and Humanities

தமிழ் இலக்கியங்களில் தொன்மம்
[TAMIL ILAKKIYAᅀKAᅀIL TONMAM]

MYTH IN TAMIL LITERATURE

க.இலட்சுமிதேவி / K. Lechumi Devi *¹

¹ Srimath Sivagnana Balaya Swamigal Tamil Arts and Science College Mailam, Tamilnadu, India. Email: kldevi2002@gmail.com

*Corresponding author

DOI: <https://doi.org/10.33306/mjssh/186>

Abstract

This article is about the use of Myth in Tamil literature. The stories and philosophical sayings of the inevitable god are termed as "MYTH". The antiquity of language is based on the diversity of myths used in that language. Myth is considered the spirit of the literature. In foreign countries, myth plays a unique and professional role. The author applies the idea of myth to make his work efficient. The beliefs of the end of the world and thoughts beyond the reach of human beings are seen in myths. The roots of myth have been gowned dup from the ancient Tamil literature to revival poetry of the 20th century. Myth is even present in secular literature works as the Sangam literature Heritage period went to its peak. Myth played a diverse role in Tamil literature. Library research was made for this study and an explanatory method was used to write this article. The findings of this article are Culture and Tradition of Race are influencing myth and how the myth was seen in the literature. This study summarizes the uses of myths and ideology in Tamil literature.

Keywords: Myth, Mythology, Stories, Tholkapiyam, Literature, Techniques, History.

ஆய்வுச் சாரம்

தமிழ் இலக்கியங்களில் தொன்மங்களின் பயன்பாட்டைக் குறித்தே இக்கட்டுரை ஆராயப்படுகிறது. உலகில் எந்த மொழியில் தொன்மக்கதைகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றனவோ அம்மொழியே மிகப்பழமையான மொழி என்று அறிஞர்களால் போற்றப்படுகின்றது. இலக்கியங்களின் ஆன்மாவாக தொன்மங்கள் இருக்கின்றன. படைப்பாளர்கள் ஏதோ ஒருவகையில் தத்தம் படைப்புகளில் தொன்மைகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். மேலை நாடுகளில் தொன்மம் தனித்துறையாகவே வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. இயற்கை இறந்த நிகழ்வுகளாக நடைமுறையில் நடக்கவே இயலாத மனித ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட உயிர் பற்றியதாக இருப்பதால் தமிழில் இதனை தொன்மம் என்று குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழ் இலக்கியத்தில் சங்கப் புலவர்களின் பாடல்கள் தொடங்கி இருபதாம் நூற்றாண்டின் புதுக்கவிதைகள் வரையிலும் இந்திய நாட்டின் தொன்மங்கள் வேர்விட்டுள்ளன. சமயச்சார்பற்ற

இலக்கியங்களில் கூட தொன்மங்களின் தொடர்ச்சியைக் காணமுடிகிறது. தொன்மத்தை பெரிதும் பயன்படுத்திய சங்க இலக்கிய மரபு காலம் செல்ல செல்ல அளவிடமுடியாத அளவு விரிந்து பெருகியிருக்கிறது. இக்கட்டுரை நூலக ஆய்வாகவும் விளக்க முறை அணுகுமுறையில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாய்வின் நோக்கமானது தொன்மங்கள் ஓரினத்தின் வரலாற்றையும் நாகரீகத்தையும் காட்டுகின்றன என்பதையும் இத்தகைய தொன்மக் கூறுகளை, இலக்கியங்கள் எவ்வாறு தம் கதைபோக்கிற்கு ஏற்ப கையாளுகின்றன என்று எடுத்துரைப்பதும் ஆகும்.

கருச்சொற்கள்: தொன்மம், புராணம், கதைகள், தொல்காப்பியம், இலக்கியம், உத்திகள், வரலாறு.

This article is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License

Received 28th July 2021, revised 5th September 2021, accepted 28th September 2021

முன்னுரை

இறைவனைப் பற்றியச் சிந்தனைகள் என்று தோன்றியதோ அன்றுமுதல் இன்று வரையுள்ள பழமையான வரலாறுகளை உற்றுநோக்குவதன் மூலம் பல வாழ்வியல் உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா இறைவன் பிறக்குவமில்லை அவனைப் பிறப்பித்தாருமில்லை. அப்பிறப்பில்லா இறைவனுக்கு உள்ள கதைகள் கணக்கில் அடங்காதவை அவ்விறைவனுக்குச் சொல்லப்பட்டவைகளும் இறைவனால் சொல்லப்பட்டவையும் தொன்மங்கள் என்று பெயர்பெற்றன. அத்தகையத் தொன்மங்கள் பற்றியச் செய்திகளை இக்கட்டுரையின் வழி நின்று காணலாம்.

தொன்மம் சொல் விளக்கம்

தொன்மம் என்ற சொல்லுக்கு புராணம், பழமை, பழங்கதை, பழையவரலாறு, பழையநிகழ்ச்சி, மறைகள் கூறும் செய்திகளை வலியுறுத்திக் காட்டும்கதைகள் என்று பொருள்கள் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன. தமிழ்மொழியின் முதன்மை இலக்கணமான தொல்காப்பியச் செய்யுளியல்,

தொன்மை தானே சொல்லுங் காலை

உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே (Vellaivaranan, 1998)¹

என்ற நூற்பாவில் புராணத்திற்கு இலக்கணம் சொல்கிறது. இந்நூற்பாவிடமிரு நச்சினார்க்கினியர் “தொன்மையானது உரையொடு பொருந்திப் போந்த பழமைத்தாகிய பொருள் மேல்வருவன. அவை, இராமசரிதமும், பாண்டவசரிதமும் முதலாகியவற்றின் மேல்வருஞ் செய்யுள்” என்று உரைகூறுகின்றார். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் புராணமென்பது காலத்தால் முதிர்ந்த தொன்மையான செய்திகளைப் பயன்தோன்றச் செய்வது என்ற கருத்து பெறப்படுகின்றது. “எதுதொன்று தொட்டு இன்று வரையில் பரவி இருக்கின்றதோ அதுவே புராணம் என்று வாய்புராணம் கூறுகின்றது” (Vazhviyal Kalangiyam, 1988)². அறுபத்துநான்கு கலைகளுள் ஒன்றும் வியாசமுனிவரல் இயற்றப்பட்டதும் சருக்கம், பிரதிசருக்கம், வமிசம், மன்வந்தரம்,

வமிசானுசரிதம் இவற்றைப்பற்றிக் கூறுவதுமான பழையநூல் என்று தமிழ்ச்சொல் அகராதி கூறுகிறது.

புராணத்தில் உலகத்தோற்றம் ஒடுக்கம், மனுவந்தரம், முனிமரபு, அரசமரபு, என்ற ஐந்து இலக்கணங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது நிகண்டாசிரியர்கள் கருத்து ரிக், யசூர், சாம, அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதகாலங்களில் நான்காம் வேதகாலத்தில் புராணங்கள் சிறந்த இலக்கியங்களாக விளங்கியுள்ளன.

புராணம் என்ற சொல் பிராமணங்களிலும், உபநிடதங்களிலும், சாத்திரங்களிலும் காணப்படுகின்றன. வியாசர் பாடிய மகாபாரதத்தில் புராணங்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. கி. மு நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ராஜதந்திரியான சாணக்கியர் தமது அர்த்தசாஸ்திரத்தில் அரசுகுமாரர்கள் முக்கியமாக கற்க வேண்டிய நூல்களுள் புராணமும் ஒன்று என்று கூறுகின்றார்.

மேலும் புராணங்களை நன்கு அறிந்தவர்களுக்கு அரசியலில் முக்கிய இடம் தரவேண்டும் என்றும் அவர் அறிவுறுத்துகிறார். புராணங்கள் படித்தல் கேட்டல் என்பது அறுபத்துநான்கு கலைகளுள் ஒன்று. மேலும் பழையமரபு அல்லது பழைய வரலாற்றினைத் தெய்வங்களோடு தொடர்புபடுத்திக் கதைகள் வாயிலாகத் தெரிவிப்பது புராணம் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. மனித இனம் முதன் முதலில் தோன்றிய இடம் லெமுரியா என்று குறிப்பிட்ட குமரிக்கண்டமாகும். இங்கு தோன்றிய மனித இனத்தின் மூத்த பரம்பரையினர் தங்களுடைய பழம்சிறப்பினை மறக்காமல் நினைவில் வைத்துப் போற்றுகின்றனர். அந்த பழஞ்சிறப்பிற்குச் சான்றாக விளங்குவன தொன்மை (Myths) என்று சொல்லப்படும் பழங்கதையின் அம்சங்களே ஆகும். இப்பழங்கதைகளுக்குச் சிறந்த கலைவடிவம் கொடுத்து அமைக்கப்பட்டது புராணங்கள் (Legend) ஆகும். ஆக புராணங்களில் காணப்படும் வாழ்க்கை கூறுகளும் சிறப்புகளும் குமரிமக்களின் வாழ்க்கைச் சுவடுகள் என்றால் அது மிகையாகாது.

புராணம் என்ற சொல் மிகப்பழமையானது என்ற பொருளைத் தருவதோடு மட்டுமல்லாமல் என்றும் புதுமையானது என்ற புரிதலையும் தருகின்றது. புராணங்கள் இந்துக்களுடைய வேதங்களின் முக்கியமான அங்கம் என்பதில் அறிஞர்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அவை வேதத்தை முதன்மையாகவும், விரிவாகவும் எடுத்துக்காட்டுகளோடு வெளிப்படுத்துகின்றன. பொதுவாக ஒன்றை சுருக்கமாகச் சொன்னால் மனதில் பதியாமல் போகலாம் அதையே சுவையான கதைகளின் மூலம் சொன்னால் நன்றாக மனதில் பதியும். அதனால் தர்மம் செய்து அந்த ஜென்மத்திலேயே உயர்வை அடைந்தவர்கள். அதர்மம் செய்து அந்தப்பிறவியிலேயே அழிந்தவர்கள் யாரோ அவர்களின் கதைகளே பெரிதும் புராணமாக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விடத்தில் ஆதிதமிழன் அல்லது இடைக்கால இந்துக்களின் சமயம், தத்துவம், வரலாறு, சமூகம், அரசியல் இவற்றின் கலைக்களஞ்சியமாக விளங்குகின்றன என்ற பர்சிசுடரின் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்மொழியில் மட்டுமின்றி இந்திய இலக்கியங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக் கொண்டாலும் புராணங்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானது. சமயவரலாற்றின் மைல்கல்லாகவும் புறச்சமயத்தாரும் ஏற்றுக்கொள்கின்ற இலக்கிய உத்தியாகவும் புராணங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன.

புராணக்கூறுகள் காலந்தோறும் வளர்ச்சியடைந்த நிலை

புராணங்களில் குறிப்பிடப்பெறும் மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகியோர் தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர் என்பதனை,

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும் (Vellaivaranan, 1998)¹

என்று இறைத்தன்மையும் பெயரும் வெளிப்படையாகவே குறிக்கப்பெறுகின்றன.

மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த

கொன்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே (Vellaivaranan, 1998)¹

என்று கொற்றவையையும் தொட்டுக்காட்டுகின்றது தொல்காப்பியம்.

புராணங்கள் போற்றும் கடவுள் வழிபாடு பலவும் சங்ககாலத்திற்கு முன்னரே தோன்றி வளர்ந்தமையால் புறநானூறு உட்பட எட்டுத்தொகை நூல்களில் சிவன், திருமால் பற்றியச் செய்திகள் பரந்துபட்டு கிடக்கின்றன. அவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படையும் பரிபாடலும் இறைமணம் கமழும் பூந்தோட்டமாகவே விளங்குகின்றன.

உவமை, உருவகம், உள்ளுறைகளுக்கு இடையிலும் சிவன், திருமால் ஆகியோரின் அருட்செயல்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. “நீலமணிமிடற்று ஒருவன்போல” என்ற தொடர் பிறவாயாக்கைப் பெரியோனின் அற்புதச்செயலை நினைவூட்டுகிறது. இச்சான்றுகள் அனைத்தும் புராணக்கதைகள் மக்கள் மனத்தில் எங்ஙனம் பதிவாகியிருந்தன என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

இலக்கியத்திற்கு உரையெழுதிய, உரையாசிரியர்களும் தம் உரையில் புராணங்களைத் தொடாமலிருக்கவில்லை. நச்சினார்க்கினியரும், அடியார்க்குநல்லாரும் இதற்குச் சான்றாவர். “திருச்சிற்றம்பலம் ஆறெழுத்தொருமொழி, ஓரெழுத்தொருமொழி, ஆரெழுத்து அடக்கிய அருள்மறைக்கேள்வி, என்ற திருமுருகாற்றுப்படை அடிக்கு ஆறெழுத்தினைத் தன்னிடத்தே அடக்கியிருக்கின்ற கேட்டற்கரிய மறையை உச்சரிக்கப்படும் மந்திரத்தை, அது நமோகுமாராய்” என்பதாம் எனப்பொருள் கூறுவதாலும் “கண்ணன் எழுத்துக்களில் அகரமாகின்றேன் யானே” என்ற பகவத்கீதையின் கருத்தைச் சிறப்பாக எடுத்து விளக்குவதாலும் புராணங்களின் செய்யுள் வளர்ச்சிக்கு உரைகளும் உறுதுணையாக அமைந்துள்ளன என்ற கருத்து பெறப்படுகின்றது.

செவ்வியல் இலக்கியங்களில் சங்கச் சான்றோர் பாடல்கள் தொடங்கி இருபதாம் நூற்றாண்டின் புதுக்கவிதைகள் வரையிலும் இந்தியத் தொன்மங்களின் பதிவுகள் ஆழமாகவும் பரவலாகவும் உள்ளது. வைதீக சமய நூல்களில் வேதங்கள், உபநிடதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் ஆகியவற்றின் செல்வாக்கு மிகுதியாக இருப்பது இயல்பு. ஆனால் சைவ வைணவ சமயங்களின் சார்பற்ற சமயம் சார்ந்த இலக்கியங்களில் கூட இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியவற்றின் தாக்கம் தொடர்ந்து நிலைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“தமிழ்க் காப்பியங்களில் “தொன்மம் “பல விடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி, ஆகிய காப்பியங்களில் மானுட

வரலாறுகள் தொன்மமாக உருப்பெறுவதை மட்டுமே தனித்து ஆராய முடியும் (Magudeesvaran, 2013)³.

சிலப்பதிகாரத்தில் முதன்முதலில் கண்ணகி அறிமுகப்படுத்தப்படும் போதே தீதிலா வடமீனின் திறம்” என்று அறிமுகம் செய்யப்பட்டுள்ளாள். அடுத்து “வானத்துச் சாலி ஒரு மீன் தகையாளைக் கோவலன் மணம் முடித்ததும் “அங்கண் உலகின் அருந்ததி அன்னாளைத் தோழியர் மங்கல நல்லமளியில் கோவலனுடன் சேர்த்ததும் கூறப்பட்டுள்ளன (Vengadasami Nattar, 1998)⁴.

வடமீன் என்றாகி வானத்துச் சாலிமீன், பின் அங்கண் உலகின் அருந்ததி என வளர்ச்சி அடைந்துள்ள நிலை இங்கே உருவாகியது முதலில் நாள்மீன் எனப்படும் நட்சத்திரம் பற்றியதாக இருந்த ஒன்று பிறகு அருந்ததி கதையாக உருமாறியிருக்கிறது. வடமீனின் திறம் அருந்ததியாகக் கற்பாகத் தொன்மம் அமைந்துள்ளது.

திருமால்

காப்பியத் தலைவர்களின் செயல்கள் உயர்ந்ததாகவும் போற்றத்தக்கத்தாகவும், சாதாரண மக்களைச் சென்றடைவதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று காப்பியம் இயற்றியவர்கள் நினைத்ததால் தொன்மங்கள் காப்பியங்களில் மிகுதியாக அமைந்திருக்கின்றன என்று கூறலாம்.

பதிற்றுப்பத்தில் திருமகள் உறையும் மார்பினனாகத் திருமால் சுட்டப்படுகிறார்.

வண்டுது பொலிதார்த் திருஞெம ரகலத்து
கண்பொரு திகிரிக் கமழ்குரற் றுழாஅய்
அலங்கற் செல்வன் சேவடி பரவி

(Pathitrupathu Moolamum Uraium, 2012)⁵.

திருமாலைத் திருமகளோடு இணைக்கும் தொன்மம் காப்பியங்களில் மிக அதிகமாக இருக்கக் காரணங்கள் உண்டு. இலக்கியங்கள் மூலம் காட்சிப்படுத்தப்படும் சமுதாயத்தில் நிலையான ஆட்சி முறைகள் தோன்றும் சூழ்நிலைகள் உருவாகியிருந்துள்ளன. அப்பொழுது மனித வாழ்வுக்குச் செல்வம், வளம் என்பன மிகத் தேவை என்று உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது (Sathiya, 2018)⁶.

இந்திய பரம்பரியத்தில் திருமகளாகிய ஸ்ரீ லட்சுமி என்பவள் செல்வத்தையும் வளத்தையும் குறிப்பன (Kiramany & Kumar, 2021)⁷. இவ்விரண்டு சொற்களும் வேதங்களில் செல்வம்/வளம் எனும் பொருளிலேயே கையாளப்பட்டுள்ளன. தமிழிலக்கியங்களில் திரு என்னும் சொல் செல்வம், அழகு, வெற்றி, தெய்வம் எனும் பொருட்களிலேயே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதன்மூலம் திருமால் மார்பிலே திருமகள் உறைவதான சிந்தனை தமிழகத்தின் சிந்தனை என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

சீவகசிந்தாமணியில் சீவகன் பிறந்த போது திருமால் ஆயர்பாடியில் நந்த கோபாலன் மகனாக பிறந்து வளர்ந்தது போல் சீவகன் கந்துக்கடன் வீட்டிலேயே வளர்வான் என்று இலக்கணையோடு சீவகனை அமவியில் சேர்த்த மகளிர் திருமாலோடு சீவகனைச் சேர்த்த மகளிர்.

நின்னடி நிழலின் நேமியஞ் செல்வனாகிய
மன்னுவாய் திருவோ டென்று வாழ்த்தி நெய்யேற்றினாரே
(Thiruthakka Devar, 2015)⁸

என்று திருமகளோடு திருமாலாகப் பொருந்தி வாழ வாழ்த்துகிறார்.

அரக்குமாளிகை

அரக்குமாளிகைக் கதை எனும் தொன்மம் சிந்தாமணியில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சீவகன் வேடனுக்கு அறிவுரைகள் கூறி நெறிபடுத்தியப்பின்

குன்றுரை குறவன் போகக் கூரெரி வளைக்கப்பட்ட

பஞ்சவர் போல நின்ற பகட்டினைப் பரிவு தீர்த்தான்

(Thiruthakka Devar, 2015)⁸

என்பார் திருத்தக்கத்தேவர் அரக்கு மாளிகையில் பெரு நெருப்பால் சூழப்பட்டு நின்ற பாண்டவர் ஐவரையும் போலக் காட்டுத் தீயால் சூழப்பட்டு நின்ற யானைக் கூட்டத்தைக் காப்பாற்றுகிறான் சீவகன்.

அரக்குமாளிகை எனும் கதைத் தொன்மம் கலித்தொகை 25 – ஆம் பாடலிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு அரக்கு மாளிகையைச் சுற்றிச் சூழ்ந்த தீ களிறுகள் உள்ளே இருக்க மூங்கில் நிறைந்த மலையில் தீச் சூழ்ந்ததற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது (Boganeva & Kõiva 2020)⁹.

நான்முகன்

முப்பெருங்கடவுள்களில் ஒருவராக விளங்கிய பிரமன் காப்பிய காலங்களில் வீழ்ச்சியுற்றதைப் பிரமன் காப்பியத் தலைவர்களோடு இணைத்து ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படாமல் படைப்புக் கடவுள் எனும் பழந்தொன்மத்தோடு சட்டப்படுகிறான் (Abduova & Stanciu, 2020)¹⁰.

பிரமன், திருமால் சிவன் போன்று காப்பியத் தலைவர்களோடு ஒப்பிடப்படவில்லை யென்றாலும் உதயணனின் திருமணச் சடங்கில் பிரமன் அமருமிடத்திலிருந்து அந்தணர்கள் தொடந்து சடங்கை நடத்துவதாகவும் சீவகன் படைப்புக் கடவுளாகப் பிரமனைக் கருதுவதும் காப்பியங்களில் பதிவாகியுள்ளதால் காப்பியங்கள் உருவான காலத்தில் பிரமன் வீழ்ச்சியுற்ற நிலையடைந்ததை உணரமுடிகிறது. முருகன், இந்திரன், காமன், கற்பகத்தரு போன்ற ஏராளமான தொன்மங்கள் இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளன.

தொகுப்புரை

- இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் தொன்மங்கள் ஓரினத்தின் வரலாற்றையும் நாகரீகத்தையும் வெளிப்படுத்தும்.
- திருமகள் எனும் செல்வத்தோடு பொருந்திய திருமால் என்னும் தொன்மம் செல்வ வளத்தோடு தலைவர்கள் வாழும் வாழ்க்கையைக் குறிக்கின்றது.

- தலைமுறை தலைமுறையாக மக்களிடம் வழங்கிவரும் பழங்கதைப் பாத்திரங்களின் செல்வாக்கு காப்பியம் புலவர்களை ஈர்த்ததே இலக்கியங்களில் தொன்மம் இடம்பெறக் காரணமாக உள்ளது.
- அரக்குமானிகை அக்கால மக்களின் அறிவை வெளிப்படுத்துகிறது.
- தொன்மங்கள் தலைவர்களை பெருமைப்படுத்தவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலும் காப்பிய வளர்ச்சிக்கும் கதை நடத்தைக்கும் உதவுகின்றன.

References:

1. Vellaivaranan, K. (1998). *Tolkāppiyam ceyyūḷiyal uraiyaḷam [Commentary on Tholkapiyam]*. Publishing Department, Madurai: Madurai Kamarajar University.
2. *Vāḷvīyal kaḷaṅciyam*. (1988). [Encyclopedia] Thanjavur: Thanjavur Tamil University Kalaga Publishers.
3. Magudeesvaran, K. (2013). *Samana Kappiya Thalaivarkal [Leaders in Samana Literature]*. Chennai: Ahamad Vaṅika Vaḷākam.
4. Vengadasami Nattar, N. (1998). *Silapathikaram [Silapathikaram]*. Tiruchirappalli: Gowra book Park.
5. *Pathitrupathu Moolamum uraium –3 [Commentary on Pathitrupathu - 3]*. (2012). Chennai: Saradha Publishers.
6. Sathiya, M. (2018). Application of Maslow's theory of economic safety needs in Thirukkural [மாஸ்லோவின் பொருளாதார பாதுகாப்புத் தேவை நோக்கில் திருக்குறள்]. *Muallim Journal of Social Sciences and Humanities*, 2(1), 53-63. Retrieved from <https://mjsshonline.com/index.php/journal/article/view/18>.
7. Kiramany, I., & S. Kumar. (2021). Itainilaippaḷḷikaḷil māṇavarkaḷiṅ cūya cāḷpuṭaimaik kūrukaḷai valuppaṭuttum akalviḷakku nāval [Agal vilakku novel to strengthen secondary school student's self-esteem elements]. *Muallim Journal of Social Sciences and Humanities*, 5(3), 100-115. <https://doi.org/10.33306/mjssh/142>.
8. Thiruthakka Devar. (2015). *Seevagasindhamani [Cīvaka Cintāmaṇi]*. Saradha Publishers, Chennai.
9. BoganevaE., & KōivaM. (2020). The Theme of the Exodus in Russian Folklore: The “Pharaoh” Mythical Creatures, According to the Archive of the Estonian Literary Museum. *Studia Mythologica Slavica*, 23, 51 -. <https://doi.org/10.3986/SMS20202303>.
10. AbduovM., AbduovaN., & StanciuN. (2020). Image, Function, Meaning, and Structure: The Role of Aphorisms in the Kazakh Epic Poem Kyz Zhibek. *Studia Mythologica Slavica*, 23, 99 -. <https://doi.org/10.3986/SMS20202306>.